

rály szava pedig parancs. Az urak nagyon is hamar jutottak arra a belátásra, hogy „nehéz kenyér” a szántás. Jobbra-balra dőltek ki egymás után, amikor is nem sokat kellett tovább magyaráznia a nemes fejedelemnek, hogy mily lealázó dolog az embert igába fogni és ellenérték nélkül dolgoztatni... Eddig a történet arról a földről, ahol egykor Mátyás király szántott.

S most ezt a földet is, úgy mint a többi, elkótya-vetyélik. Hirmondó sem marad nem-sokára mindabból, ami itt a *mi* Mátyás királyunkról regél. *Reiczy* László báró volt még csak nem is régen a gömörpanyiti évszázados kastély ura és a „Laczi bárónak” meg kellett válnia ettől is. Idegen nyelvű, idegen érzelmű ember vette tulajdonába, hogy minél több pénzt aknázhasson ki a földből, amely nekünk, magyaroknak, oly nagyon kedvesnek kellene, hogy legyen. Valami *Hübscher* Lipót nevű *osztrák*, pilseni emberé lett ez a szép Gömörpanyit, amelynek földjén egykor Mátyás király járt és amelyet a király szántott... *Hübscher* ur — így értesülünk fájó szívvel — a történelmi földet már legközelebb *parcelláztatja*, darabokra tépi, hogy a vételár busás kamatokat hozzon neki. S ez alkalomból felmerül a kérdés: Magyarország illetékes köreiben nem érez magában senki az urak közül valami kötelesség-félet, hogy annak a föld-parcellázásnak *nem szabadna* megtörténnie? A magyar urak, akik oly büszkék és méltán büszkék magyar és sovén voltakra, hagynák teljesen *osztrák*, idegen kézre jutni Gömörpanyit történelmi nevezetességű földjét és kastélyát? Nekik volna *elsősorban kötelességük* ezt a birtokot megmenteni, visszaszerezni a magyar történelemnek, a magyar közönségnek. Igaz ugyan, hogy a nemzet vezető szerepet játszó urai nem is tudhattak erről a készülő *merényletről*, de most tudják, tehát azt is tudhatják, hogy mi lenne szent kötelességük!

Miért is nincs nekünk magyaroknak is olyanszerű intézményünk, mint amilyen Ausztriában és általában a külföld minden kulturállamában már nagyon régóta létezik és kiváló, üdvös ténykedést végez: a *nemzeti és történelmi régiségek és nevezetességek védelmezésére* alakított állami bizottság?

Sejtjük ugyan, hogy szavunk ebben a kisebb-szerű történelmi nevezetességű földdarab megvédésében a mai eltompult érzékű társadalomban nem sok visszhangra fog találni, de azért mégis hisszük és reméljük, hogy most felemelt szavunk nem pusztába kiáltott, nyomtalanul eltűnő szó lesz. A magyar ember szent kötelességei közé tartozik a nemzeti érzés megőrzése és ápolása is.

Lázár Antal.

A pápa állapota. A pápa állapotáról már sokkal jobb hírek érkeznek Rómából. A péntek éjjelt nyugodtan töltötte. Reggel pedig huslevest evett, ami igen jól esett neki. *Petacci* udvari orvos azt mondotta, hogy néhány nap alatt már föl is gyógyul a pápa.

Bánffy és az obstrukció. A *Budapesti Tudósító* közli Bánffy Dezső báró hagyatékának egyik érdekes írását. Ebben Bánffy a horvát ellenállás idején egy tervezetet dolgozott ki, amelyben azt követeli, hogy a házszabályokat szigorítsák és az obstrukciót minden erővel törjék le.

Miniszterek a Tátrában. *Khuen-Héderváry* Károly gróf miniszterelnök szombat este háromnapos üdülésre Tátralomnicra utazott. *Ludács* László pénzügyminiszter tegnap este utazott néhány napra a Tátrába.

A szegedi dalosverseny.

— A szombati és vasárnapi ünnepségek. —

(*Saját tudósítónktól*.) Két napig tartó ünnepségek kezdődtek meg szombaton este Szegeden. Az ország minden részéből ide sereglettek a dalosok, hogy részt vegyenek a *Szegedi Polgári Dalárda* negyven éves fennállása alkalmából rendezett országos dalosversenyen. Nagyszabású és impozáns volt az ünnepség első napja. A sok száz dalost *Lázár* György dr. polgármester üdvözölte a városháza erkélyéről. Lelkes, buzgó volt a beszéd, de lelkes volt az a válasz is, amelylyel *Burdács* Rezső dr. a *Magyar Dalosok Országos Szövetségének* alelnöke válaszolt a polgármester szavaira.

A Széchenyi-téren folyt le az ünnepség, itt koszorúzták meg az egyesületek zászlóit a koszorus-párok. Mindegyik egyesület el-énekelte a jellegét és azoknak, akik az ünnepségnek ezen a részén jelen voltak, nagy gyönyörűségük telt a művészi énekszámokban.

A zászlók megkoszorúzása után lampionos menetben vonultak föl az egyesületek a védnők lakásai elé, ahol színenádót adtak. Ismerkedési estély zárta be a szombati ünnepségek műsorát. Az estélyen nagyon sokan vettek részt és a jelenlevőket a kora hajnali órákig együtt tartotta a kedélyes hangulat.

Részletes tudósításunk így szól:

(*Fogadtatás a pályaudvaron.*)

Az ünnepély hivatalosan este félhét órakor kezdődött, amikor *Gerliczy* Ferenc báró és *Burdács* Rezső dr. a verseny védnökei megérkeztek Szegedre. Eddig az időig azonban már az összes egyesületek Szegedre érkeztek. A városban észrevehető is volt a nagy idegenforgalom. Az utcákon mindenfelé feltűntek kisebb-nagyobb csoportokban a dalosok, akik arra használták föl az időt, hogy Szeged nevezetességeit megtekintsék. Szegedi kollégák kalauzolták a vidékről érkezetteket, akik persze a legnagyobb elragadtatás hangján emlékeztek meg Szegedről.

Fél hat órakor gyülekeztek az egyesületek a Szeged állomáson. Lobogóval, jelvényekkel jöttek el a dalkörök, akik a pályaudvar főbejárójánál állottak föl. A szegedi egyesületeken kívül ezek az egyesületek voltak ott:

Rákosligeti Dal- és Zenekör, Zombolyai Iparos Dalegylet, Zombori Iparos Dalárda, Budapesti Máv. Összhang Dalkör, Temesvári Dalkör, Nagyteremiai Dal- és Zenekör, Nagyszalontai Városi Dalárda, Lugosi Iparos Dalkör, Kolozsvári Máv. Összhang Dal- és Zeneegylet, Lippai Dalkör és Apatini Férfi Dalárda.

A perronon a rendőrség és az egyesületek vezetői voltak. Husz perc késéssel, kevéssel hét óra előtt robogott be a budapesti gyorsvonat, amelylyel *Burdács* Rezső dr. a MDOSz. alelnöke és *Gerliczy* Ferenc báró az ünnepségek védnökei megérkeztek. Amikor kiszállottak a kupéból, mindkettőjüket megéljenzették.

(*Üdvözlük a védnőket.*)

Lenn, az állomás előtt harsány éljenzéssel fogadták a dalosok a védnőket. *Pálffy* Dániel, a *Szegedi Polgári Dalárda* elnöke tartott üdvözlő beszédet, amelyben arra kérte a védnőket, hogy érezzék azok magukat olyan jól a városban, mint aminő szeretettel őket a szegediek fogadták.

Az éljenzéssel fogadott beszéd után *Burdács* Rezső dr. köszöntötte meg szívvelyes szavakkal az üdvözlést. Szívesen jött el — mondta — ebbe a kulturvárosba, ahol ünnepet ül a magyar dal kultusza.

Megint fölhangzott az éljenzés, majd zárt sorokban megindultak az egyesületek a városháza felé. A menet előtt a Magyarkanizsai Önkéntes Tűzoltó Egyesület zenekara haladt, amely *Tóth* Antal karnagy vezetésével magyar dalokat játszott.

(*A Széchenyi-téren.*)

A Széchenyi-téren százakra menő tömeg várta már a dalosokat. Az egyesületek a városháza előtt félkör alakban állottak föl. Amikor az elhelyezkedés megtörtént, megjelent az erkélyen *Lázár* György dr. polgármester *Szalay* József dr. főkapitányhelyettes és *Koczor* János tanácsos társaságában. Amikor az időközben több ezerre szaporodott közönség észrevette a polgármestert, lelkes és sokáig tartó éljenzésben tört ki.

Lázár György dr. lelkes beszédében üdvözölte a dalosokat. Azt mondotta, hogy Szeged közönsége, az egész város nevében nemcsak azért köszönti az egyesületeket, mert azok a szegedi dalárda negyven éves jubileumán részt vesznek, hanem azért is, mert ünnepet szentelnek a legnagyobb magyar dalszerző, *Liszt* Ferenc emlékére.

Burdács Rezső dr. válaszolt a sokáig tartó éljenzéssel fogadott beszédre. Azt mondotta, hogy a magyar dal lobogóját első sorban *Lázár* György dr., Szeged újjáteremtője előtt hajtják meg.

(*Megkoszorúzzák a zászlókat.*)

A beszéd után a szónokot megéljenezték, majd megkezdődött a zászlók megkoszorúzása. Az egyesületek lobogóik alatt sorba állottak és a koszoruslányok mindegyik zászlóra jelmondat kíséretében helyezték el a koszorút.

Alexin Mariska és *Szölke* Tivadar a szegedi MÁV Dalkör zászlóját koszorúzták meg. *Alexin* Mariska a következő szavakkal tette koszorúját a zászlóra:

— Zászlótok arasson dicső diadalt és legyen jutalma a méltó elismerés.

Babovka Irma és *Dékány* József a *Temesvári Dalkör* zászlóját a következő jelmondat kíséretében koszorúzták meg:

— Csak magyar dal zengjen ajkaitokon, mert ezzel hazánknak tesztek dicsőséget.

Börösök Matild és *Cser* József a *Lugosi Iparosdalárda* zászlójának megkoszorúzásánál ezt mondták:

— A nemzeti dalban istenség van, ez áldja meg zászlótokat.

Csongrádi Erzsike és *Papp* Béla a *babérkoszorút* a szegedi Bőrszövetkezeti Dalárdának adták át, ezzel a jelmondattal:

— Zászlótok dicsőségeitek legyen.

Horváth Margit és *Paral* József a *Szegedi Polgári Dalárda* zászlójánál így szóltak:

— Ez a zászló hirdesse a magyar dal dicsőségét századokon át.

Kalmár Mariska és *Varsányi* György a *kolozsvári dalárda* zászlójának megkoszorúzásánál ezt mondták:

— E zászló Erdély bércei erdeiben magasan lengetve hirdesse dalunk dicsőségét.

Klivinyi Rózsika és *Bogyó* Vilmos a *zombolyai dalárdát* a következő jelmondat kíséretében koszorúzták meg:

— Zászlótokon a dicsőség koszorúja ékeskedjék.

Ördög Mariska és *Román* József a *temesvári dal és zeneegylet* zászlóját ezekkel a szavakkal koszorúzták meg:

— Hazafias lelkesedéssel koszorúzom meg drága jelvényeteket.

Pohrer Ilonka és *Czibula* Béla a *nagyteremiai dal és zeneegylet* zászlójánál így szóltak:

— Magasan lengő zászlótokat igaz szívből koszorúzom meg.

Virág Etuska és *Polczner* Ferenc a *zombori Iparos Dalárda* zászlójára tettek koszorút. Ez volt a jelmondatuk:

— A nemzeti dal ápolásán sokáig viseljétek zászlótokon a koszorút.

Vajda Manci és *László* Endre a *Nagyszalontai Vasuti Dalárda* zászlóját koszorúzták meg ezzel a jelmondattal:

— A hazaszereteten kívül a nemzeti dalt is